

fra Rigsdagens Side; det har man, som sagt, gjentagne Gange udtalt herfra. Lige imod dette vil man nu have os til for Folkethingets Vedkommende at fastslaa en Bestemmelse, der, uden Begrænsning vel at mærke, fastslaaer, at Kongen har den hidtil ham tilkommende Ret efter de gjældende Regler til at raade over disse Midler. Ligesom jeg efter første Punktum maatte komme til det Resultat, at man der i Virkeligheden forlanger, at man skal stemme over Noget, som er at gaa yderligere bort fra Folkethingets Standpunkt i denne Sag end det, senere Regjeringer og Landsthinget havde forlangt, saaledes ser jeg ikke rettere, end at man ved sidste Punktum egentlig vil have etableret en Retstilstand paa dette Omraade, som selv de mest høifirkelige Sindede, der have den Betragtning, at disse Midler slet ikke ere Statsmidler, særdeles vel kunne være med til at stemme for. Dette Ord „Kongen“ her er ikke aldeles utvetydigt, „Kongen“ i Grundloven, naar dette Udtryk ikke bruges efter sit Indhold fuldstændigt personligt, er den konstitutionelle Konge, og i den Forbindelse, hvori det her staar, kan det betyde den konstitutionelle Konge; men naar vi se hen til de Betragtninger, der fra de Høifirkeliges Side ere fremsatte angaaende dette Spørgsmaal, saa kunde det ogsaa være muligt, at man mente den personlige Konge. Der er nemlig fra de Høifirkeliges Side fremsat den Betragtning, at de kirkelige Midler slet ikke hørte ind under Lovgivningsmagtens Omraade. Det Samme har nu rigtignok den ærede Minister sagt; men den ærede Minister har ikke sagt — det vil sige, han har sagt det i Skrivelser i de foregaaende Aar til Finansudvalget — at de ikke burde eller med Rette kunde komme til at høre derhen; det sidste har imidlertid de Høifirkelige sagt; de have sagt, at det vilde være — tillad mig at bruge dette Udtryk — et Ran fra Lovgivningsmagtens Side, dersom man vilde betragte disse Midler som Statsmidler, de være Kirkens, eiedes af den, og over dem var Kongen som første Biskop Gnevoldsherre, saaledes at han maatte kunne raade over disse kirkelige Midler, naturligvis i Forening med sine Geistlige, til andre Formaal, uden at de ikke blot ikke behøvede at komme, men uden at de maatte komme under Lovgivningsmagten. Denne høifirkelige Betragtning, der jo ikke stemmer saa nøie med vort kirkelige Begreb om disse Midler, kan finde Medhold i den Affattelse, som det ærede Flertal har givet det sidste Punktum. Altsaa jeg ser ikke rettere, end at denne Anmærkning paa alle Punkter fører os bort fra Folkethingets tidligere Stilling, ikke blot fra Anmærkningen i Fjor, men ogsaa fra hvad vi tidligere have forhandlet om denne Sag, og naar den ærede Minister siger, at man lader det være ved det Bestaaende, saa er dette ikke rigtigt, hverken for det ene eller det andet Punktums Vedkommende, og jeg vil navnlig fremhæve det sidste Punktum, thi Folkethinget

har tilvisse aldrig afgivet noget Botum for, at der eksisterede en saadan ubegrænset Ret, som man her vil foreslaa i andet Punktum, og have Folkethinget til at stemme over. Jeg nærer derfor den Tro, at der ialfald bliver nogle af Folkethinget tilbage — jeg kan jo ikke vente, at det skal blive mange, da det kun er to Medlemmer af Sentenmands-Udvalget, der have den Opfattelse, jeg her har nævnt, som ikke vilde gaa ind paa dette i saa stærkt Strid med tidligere Forhandlinger og Afstemninger staaende Forslag som det af mig nævnte sidste Punktum. Jeg beklager, at dette Spørgsmaal er kommet frem til Forhandling og til Stridsforhandling her i Folkethinget. Jeg anser det ikke for et temmeligt ligegyldigt Forslag, det var i den Forstand den ærede Minister tog det, og det forstaar jeg meget vel fra hans Standpunkt; men jeg betragter det som et skadeligt Forslag, og det er derfor meget naturligt, at jeg hellere vilde have ønsket, at det ærede Flertal i Udvalget vilde have ladet denne Sag ganske rolig hvile og stoppet op maaste med en Protest mod den Fremgangsmaade, den meget ærede Minister har fulgt i de senere Aar, idet det erkjendte, at det paa Grund af den nuværende Situation ikke vilde optage noget Stridspunkt derom. Dette var klarere, og dertil skulde vi ikke have sagt Noget, thi paa det Omraade vilde vi to Medlemmer jo have tiet stille; men naar man griber ind og vil have os til at vedtage noget, som vi maa anse for skadeligt, for meget værre end en saadan Stilling, da ere vi nødt til, i alt Fald med den Moderation, som Stillingen kræver af os, at sætte os derimod. Det er i alt Fald en personlig Forvaring for vort Vedkommende til andre — jeg vil ikke sige bedre — Lider. Naar det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) fra sit Standpunkt kaldte det et overdentlig uskyldigt Forslag, saa kan jeg godt forstaa denne Bemærkning i det ærede Medlems Mund. Men naar han kalder det saaledes, turde der mulig i Erindring om vor forskellige Betragtning af dette som forskellige andre Forhold deri ligger en Berettigelse til fra mit Standpunkt uden nærmere Forklaring at kalde det et temmelig, jeg vil ikke sige alvorligt, men skadeligt Forslag. Jeg skal afholde mig fra at stemme over det første Punktum; men det andet Punktum stemmer jeg imod, og jeg vil anbefale dem, der dele den Betragtning jeg her har fremsat, at gjøre det Samme. Jeg har nu udtalt det Væsentligste af, hvad jeg havde at sige, men skal dog tilføie et Par Bemærkninger, først med Hensyn til det Forslag, der er opstillet angaaende Theatret. Det ærede Medlem fra Sorø Amt's 2die Valgkreds (Tauber), og jeg havde ikke troet at kunne række os saa vidt, at vi kunde staa som Medforslagsstillere til dette Forslag, og jeg skal sige hvorfor. Det vil erindres, at et Forslag af lignende Bestaaenbed blev fremsat i Fjor af Fællesudvalget, men fremsat fra